

Arrest

nr. 200 643 van 2 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 augustus 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 11 juli 2017 een asielaanvraag in België in.

1.2. Op 9 augustus 2017 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat Duitsland verantwoordelijk blijkt voor de behandeling van de asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(..)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 11.07.2017 vroeg de betrokkene asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrucken van de betrokkene op 12.08.2015 in Hongarije en op 26.07.2016 in Duitsland geregistreerd werden, telkens in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, werd gehoord op 19.07.2017 en verklaarde dat hij Afghanistan 2 jaar eerder verliet om naar Iran te reizen om na een verblijf van 5 dagen naar Turkije door te reizen. Hij gaf aan na een verblijf van 10 dagen het grondgebied van de Lidstaten in Bulgarije te hebben betreden om na een verblijf van 5 dagen via Servië naar Hongarije door te reizen. In Hongarije werden de vingerafdrucken van de betrokkene op 12.08.2015 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aanvankelijk aan dat zijn vingerafdrucken nergens geregistreerd werden en op de vraag of hij daar zeker van was, antwoordde de betrokkene 'ja'. Geconfronteerd met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, ontkende de betrokkene nog steeds dat zijn vingerafdrucken in Hongarije of Duitsland geregistreerd werden en gaf hij aan dat zijn vingerafdrucken enkel op papier in Servië genomen werden, maar nergens anders. Gevraagd of hij bij deze verklaring blijft, gaf de betrokkene finaal aan dat zijn vingerafdrucken ergens genomen werden, maar niet te weten waar. De betrokkene gaf aan dat hij na een verblijf van 4 dagen door diverse voor hem onbekende landen reisde en er enkele malen opgepakt werden, waarbij zijn vingerafdrucken geregistreerd werden. Zoals reeds vermeld, werden de vingerafdrucken van de betrokkene op 26.07.2016 in Duitsland geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf, zoals vermeld, na confrontatie finaal aan dat zijn vingerafdrucken ergens geregistreerd werden, maar niet te weten waar. Bovendien ontkende de betrokkene ergens een asielaanvraag te hebben ingediend. Hij gaf aan vervolgens naar Frankrijk te zijn doorgereisd om daar ongeveer 20 maanden in een vluchtelingenkamp in Calais te verblijven alvorens met de trein naar België door te reizen. In België diende de betrokkene op 11.07.2017 een asielaanvraag in.

Op 26.07.2017 werd een terugnameverzoek gericht aan zowel de Duitse als Hongaarse autoriteiten. De Hongaarse autoriteiten weigerden op 27.07.2017 de terugname van de betrokkene. De Hongaarse autoriteiten gaven daarbij aan dat de betrokkene effectief een asielaanvraag indiende in Hongarije op 12.08.2015, maar dat zijn procedure op 30.11.2015 gestaakt werd nadat hij verdween. De Hongaarse autoriteiten gaven aan dat de Duitse autoriteiten op 01.08.2016 een terugnameverzoek aan hen richtten, maar zij dit verzoek op 12.08.2016 (weigerden. Op 28.07.2017 stemden de Duitse autoriteiten met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 in met dit verzoek voor terugname.

We wijzen er op dat de betrokkene, blijkens dit terugnameakkoord vanwege de Duitse autoriteiten, aldaar gebruik maakte van een andere identiteit: A., T. A. (..) (°10.05.1991, Nangarhar - Afghanistan). Bovendien bleek uit de weigering tot terugname vanwege de Hongaarse autoriteiten dat hij ook daar bekend stond onder een andere identiteit: A., T. A. (..) (°01.01.1997 - Afghanistan).

Aangezien de Duitse autoriteiten met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van de betrokkene, impliceert dit dat de betrokkene in Duitsland niet alleen een asielaanvraag indiende, maar deze ook behandeld en afgewezen werd.

Daaruit volgt dat de betrokkene ontegensprekelijk leugenachtige en bedrieglijke verklaringen aan de Belgische autoriteiten verschaft, meer bepaald omtrent zijn reisroute, in andere landen ingediende asielverzoeken, verblijf in andere landen en niet in het minst zijn identiteit. Deze leugenachtige en bedrieglijke verklaringen schaden ons inziens de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat anderen zeiden dat België beter

was. Gevraagd naar bezwaren tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland, gaf de betrokkene aan dat zijn vingerafdrukken volgens de Belgische autoriteiten in Duitsland genomen werden, maar dit niet te weten.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld, ontkende de betrokkene dat hij in Duitsland een asielaanvraag indiende en gaf hij aan niet te weten of zijn vingerafdrukken er geregistreerd werden.

We merken verder op dat de Duitse instanties op 28.07.2017 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvangen indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We verwijzen hieromtrent naar het voormelde AIDA-rapport over Duitsland waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 33). We wijzen er daarnaast op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen

aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We benadrukken dat de Duitse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Daarnaast merken we op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor inzake zijn gezondheidstoestand aangaf dat hij ongeveer 2 à 3 jaar geleden in Afghanistan geopereerd werd aan zijn linkerknie en nog steeds niet goed te kunnen stappen. We wijzen er evenwel op dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. We merken namelijk op dat het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDArapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) duidelijk vermeldt dat toegang tot gezondheidszorg voor asielzoekers verzekerd is (pagina 67). Dit wordt ons inziens bevestigd door de verklaringen van de betrokkene zelf, waaruit blijkt dat hij in Duitsland voor zijn vermeende medische problemen behandeld werd.

We verwijzen ook naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten (4)."

2. Over de rechtspleging en over de ontvankelijkheid

2.1. In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij het Frans als proceduretaal.

2.2. Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is in casu niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus ook voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cfr. RvS 17 april 2002, nr. 105.632). In casu is dit het Nederlands.

Er kan om die reden niet worden ingegaan op de vraag van de verzoekende partij.

2.3. De Raad wijst er ter terechtzitting op dat de termijn voor overdracht liep tot 28 januari 2018 maar dat de dienst vreemdelingenzaken deze termijn tot achttien maanden heeft verlengd op 13 november 2017 wegens het onderduiken van de verzoekende partij. Deze beslissing is geënt op het feit dat verzoekende partij het open opvangcentrum Linkeroever verlaten heeft op 10 augustus 2017, dat zij op 17 augustus 2017 een Dublinplaats heeft toegewezen gekregen, zijnde Arendonk, maar dat zij zich daar nooit heeft aangemeld. Dit blijkt ook uit de gegevens van het rijksregister waarin Fedasil een “no show” heeft vermeld.

Artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening bepaalt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

De advocaat van de verzoekende partij, geconfronteerd met deze gegevens, stelt dat het verzoekschrift duidelijkheid verschaft over de verblijfplaats van verzoekende partij, maar zij kan daarin niet gevolgd worden. In het verzoekschrift wordt immers enkel het adres van de advocaat als woonplaatskeuze vermeld. Redelijkerwijze kan aangenomen worden dat verzoekende partij zich niet fysiek ophoudt op dit adres van de advocaat.

Gelet op de objectieve gegevens waarop de verwerende partij zich heeft geënt om te oordelen dat verzoekende partij ondergedoken is en de advocaat van de verzoekende partij brengt geen gegevens aan die het tegendeel kunnen aantonen, dient vastgesteld dat de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn rechtmatig werd genomen en Duitsland nog steeds de verantwoordelijke lidstaat blijft voor de behandeling van de asielaanvraag. De Raad gaat dan ook over tot de ten gronde behandeling van de zaak.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Le moyen unique est pris de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des principes de bonne administration, en particulier le devoir de minutie, en combinaison avec l'article 17 du Règlement 604/2013 du Parlement européen et du Conseil (Dublin III).

a) Principes

| 1. De l'obligation de motivation

Selon la jurisprudence constante du Conseil d'Etat, tout acte administratif doit reposer sur des motifs matériels exacts, pertinents et admissibles en droit qui doivent ressortir du dossier administratif1.

! Dès lors qu'un acte est soumis à l'obligation de motivation formelle - comme c'est le cas en l'espèce - les juridictions ne peuvent avoir égard dans leur contrôle qu'aux motifs exprimés dans l'acte2.

La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs énonce, en ses articles 2 et 3, dans les termes suivants :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate »

L'objectif de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs imposée par l'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 est exprimé dans les travaux préparatoires à l'adoption de ladite loi, dans les termes suivants :

« A l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir 'aménager' la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le sase d'un examen sérieux et impartial de l'affaire »³ (Nous soulignons).

Il existe une jurisprudence abondante du Conseil d'Etat, laquelle précise notamment que :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce. L'étendue nécessaire de la motivation dépend des circonstances dans lesquelles la décision est prise. L'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle est, du point de vue de l'administré, de lui permettre de connaître immédiatement les motifs qui sous-tendent la décision qui le concerne et d'ainsi pouvoir apprécier en pleine connaissance de cause l'opportunité de contester cette décision »⁴ (Nous soulignons).

« Un acte n'est régulièrement motivé en la forme, au sens de cette loi, que s'il contient l'énoncé des raisons qui le justifient, que celles-ci ne soient pas entachées d'inexactitude et que l'administré puisse comprendre, en les lisant, pourquoi la décision a été prise au regard des dispositions légales applicables »⁵ (Nous soulignons).

« Cette motivation doit non seulement permettre au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont amené l'autorité à adopter celui-ci, mais doit aussi permettre au Conseil d'Etat de contrôler l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs exprimé »⁶ (Nous soulignons).

2. Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie - principe général de bonne administration -, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce »⁷.

3. De la clause discrétionnaire du Règlement Dublin III

En vertu de l'article 17 du Règlement Dublin III, par dérogation à la procédure de détermination de l'Etat membre responsable, « chaque Etat membre peut décider d'examiner une demande de protection internationale qui lui est présentée par un ressortissant de pays tiers ou un apatride, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères fixés dans le présent règlement ».

b) En l'espèce

1.

A la lecture de la décision attaquée, il appert qu'en ce qui concerne la santé du requérant, la partie adverse mentionne les problèmes de genoux du requérant. Il s'agit de l'unique problème de santé dont l'autorité semble avoir tenu compte.

Pourtant, le requérant soutient avoir, à plusieurs reprises, fait part à l'Office des Etrangers ainsi qu'à son assistante sociale du centre d'accueil, de son état dépressif et suicidaire. Le requérant a demandé à pouvoir être suivi par un psychologue, ce qui ne lui a cependant pas été accordé.

Le requérant se trouve en effet sur le territoire des Etats membres depuis 2015 et, malgré deux tentatives, ses demandes d'asile n'ont pas abouti. Le requérant n'arrive toutefois pas à envisager un retour dans son pays d'origine dès lors qu'il s'y considère réellement en danger. Cette situation d'impasse quant à sa situation administrative, combinée à la crainte du retour vers son pays d'origine, ont eu pour effet de plonger le requérant dans un état d'épuisement total et de dépression à tendance suicidaire.

Compte tenu de la vulnérabilité psychologique actuelle du requérant, il ne saurait être considéré comme étant apte à être transféré.

2.

Bien que la vulnérabilité mentale du requérant ne constitue pas, en tant que telle, un élément entrant en ligne de compte dans le cadre de la détermination de l'Etat membre responsable sur base des critères définis dans le Règlement Dublin III, il y a lieu de constater qu'il s'agit d'un élément qui aurait dû être pris en considération par l'autorité au moment de l'adoption de la décision de transfert litigieuse.

En effet, bien que la partie adverse ne soit pas l'Etat membre responsable en vertu des critères dudit

Règlement, elle conservait la possibilité de se déclarer responsable de l'examen de la demande d'asile du requérant en vertu de la clause discrétionnaire prévue à l'article 17 du Règlement Dublin. Il s'ensuit que des éléments tels que ceux relatifs à l'état de santé du requérant auraient pu influencer le sens de la décision prise par la partie adverse.

3.

Compte tenu de ce qui précède, il y a lieu de constater que la partie adverse a manqué de prendre en considération toutes les circonstances pertinentes de l'affaire, de sorte qu'elle n'a pas statué en pleine connaissance de cause, en violation de son devoir de minutie combiné à l'article 17 du Règlement Dublin III.

Dès lors que la décision attaquée ne fait aucunement mention des problèmes psychologiques allégués par le requérant, la décision litigieuse n'est pas adéquatement motivée en violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

De sorte que le moyen unique sera déclaré fondé."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18(1)d van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij die aan de Duitse autoriteiten toekomt en de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze en aan de hand van een recent rapport van een gezaghebbende internationale organisatie wordt ingegaan op de algemene situatie in Duitsland inzake toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en waarbij tevens wordt ingegaan op de door de verzoekende partij tijdens haar Dublinverhoor aangevoerde elementen, evenals haar specifieke situatie.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.5. Verzoekende partij verwijst naar artikel 17 van de Dublin III-verordening en meent dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar medische toestand. Zij stelt dat zij diverse keren gewag heeft gemaakt ten aanzien van de verwerende partij van haar depressieve en suïcidaire toestand waarbij zij gevraagd heeft opgevolgd te worden door een psycholoog, hetgeen haar geweigerd werd. Haar mentale kwetsbaarheid laat niet toe haar over te dragen aan Duitsland. Met dit gegeven werd geen rekening gehouden bij het treffen van de bestreden beslissing.

3.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt, zoals de verwerende partij ook correct aangeeft in de bestreden beslissing, dat verzoekende partij, gevraagd naar haar medische situatie, slechts verklaarde dat zij in Afghanistan twee à drie jaar geleden geopereerd werd aan haar linkerknie en dat zij nog steeds niet goed kan stappen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij thans beweert, heeft zij op geen enkel moment gewag gemaakt van enige depressieve of suïcidaire toestand. Verzoekende partij kan dan ook niet stellen dat de verwerende partij enig dienstig gegeven veronachtzaamd zou hebben.

Bovendien legt de verzoekende partij ook geen enkel concreet gegeven voor waaruit zou blijken dat zij inderdaad mentale problemen heeft. Zij uit slechts ter zake een niet onderbouwd betoog. Verzoekende partij slaagt er dan ook geenszins in afbreuk te doen aan de volgende motivering in de bestreden beslissing: *“We wijzen er evenwel op dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

De Raad wijst er daarnaast nog op dat, zelfs indien de verzoekende partij mentale problemen zou hebben, wat evenwel niet bewezen is, zij evenmin betwist dat zij in Duitsland terecht kan voor de noodzakelijke medische hulp zodat er ook geen afbreuk wordt gedaan aan de bevindingen van de verwerende partij dat: *“Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. We merken namelijk op dat het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database (Michael Kalkmann, “Asylum Information Database - National Country Report - Germany”, up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDArapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) duidelijk vermeldt dat toegang tot gezondheidszorg voor asielzoekers verzekerd is (pagina 67). Dit wordt ons inziens bevestigd door de verklaringen van de betrokkene zelf, waaruit blijkt dat hij in Duitsland voor zijn vermeende medische problemen behandeld werd.*

We verwijzen ook naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“common health certificate”), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.”

De gemachtigde beschikt weliswaar op basis van artikel 17, lid 1 (soevereiniteitsclausule) en op basis van artikel 17, lid 2 (humanitaire clausule) over een discretionaire bevoegdheid die hem toelaat om af te wijken van bindende verantwoordelijkheidscriteria omwille van mededogen, humanitaire redenen of teneinde familierelaties te verenigen die niet vallen onder de bindende verantwoordelijkheidscriteria. Dit *“moeten kunnen afwijken”* houdt echter geen verplichting in, maar is een discretionaire bevoegdheid. In dit verband leidt het betoog van verzoekende partij over haar medische toestand niet tot de vaststelling dat de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande de niet toepassing van voormelde bepaling verkeerd of kennelijk onredelijk zijn of genomen werden met miskennis van bepaalde dienstige gegevens.

3.7. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER